

Kirjavarast nii hästi muulle eneselle kui minust tapetud eht Wändra metsa karule suurt auukabju tuleb, sellepäraast pian ma seda asja siin awalikult viendama. Peale seda juhtub karutapmine minu käes nii harva, et selle teu kirjeldamine üli tähtis on. Seda nõuuab ka minu, kui pereisa inimlik auu ja mehelik seisukoht oma abielu teise poole vastu.

„Ei mina ega ka karu ei olnud seda enne maha teinud, et meie üksteisele vastu tuleksime. Mina ei läinud mitte karu jahile ja muul ei ole ka mitte asja ega põhjust, veel wähem tunnismehi, et karu mind oleks otsinud. Ngi on lihtsalt nii, et meie mõlemad Wändra metsas marjul olime ja seal kõrku juhtuksime. Wändra metsas käijad räägivad palju karudest ja teewad plaanisi, mis neil siis peale hakata, kui nad karuga lausa kõrku juhtuksivad. Aga karusid ei ole enam palju, nad on suve ajal ka enamiste üle liiga kartlikud ning näitavad end üksi mõnele ärawalitsetud mehele. Ja neid mehi on wähä.

„See sissejuhatus näitab aga igale „Rasulise kalendri“ lugejalle, et minu jutu materjal nii hästi loogika kui psühholoogia, nagu ka juristide teaduse ja looduse õpetuse poolest ustaw ja wäga tähele panemise wäärt on. Lähän seega siis nüüd karu poole.

„Oli ilus, soe augusti, wõi kudas tuleb ütelsa, lõikuse luu päew käes, üks niisugune päew, mill üht kangelase tööd ette wõtta foguni wõimatu on. Minu Liinale olliwad kolm kula tädi wõersile tulnud ja magu teada, oli neil palju sala juttu ees,

Ius mind mitte tarvis ei olnud. Aga kudas minust jälle labbi saada? Ma nägin, nad pidasivad selle üle nõuu. Ja nende healte enamus oligi wist selle tüki wälja arwanud, et minu armas Liiu suure pangiga minu juure tuli ja ütles: „Vladis, wõta see pangike ja mine too metsast waaraaskarju; lülalised maitseksivad neid hea meelega ja mina ise olen ka maas. Ole wa’ hea mees ja täida see weise palvele ära!“

„Mina mõtlesin ka, sest ma tunnen oma Liinat: „Mis vastupanemine siin enam aitab, wõi ma neist wõitu saan.““

„Wõtsin sõna lausumata, nagu mees funagi, kesse püksid naise jalas on, pang ja läksin. Et minu tee lähedalle Wändra metsa läks, sellepäraast panin ma ka püssi moodu pärast faela, sest see riist annab ka siis mehele oma mehe näu ja moodi, kui see isegi marja pangiga naise käsu peale mitsa lähääb. Aga, meie oma wohel üteldud, kui mõni teder üles oleks lennanud, ma ei oleks töötti mitte teadnud kumba otsaga lasta tuleb. Teised inimesed lasewad tetri ista haaweldega, mina aga põrutan kuuliga, sest kuulil on mehisem nägu ja lind näeb ka kohe ära, et kuuli eest põgenemine ei mappa. Kuuliga lasmine on minu arust ka palju teaduslikum, sest kui kergesti ei wõi mitte mõni weise haawli terake püsfi sintaugust wälja farata ja kesse kütü silm sintaugust siis nii saugel on, et haawel teda lõditada ei wõiks! Noh, hea küll! Mina jõuudsin Wändra metsa. Olin lahkme peale jõuudnud, kus lehmad sõivad